

వెన్నెలదీపాలు

- డి.యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

(యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ గారి రచనాశైలి గురించి పాఠకులకు ప్రత్యేకంగా చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు. చెప్పే అంశం ఏదైనా, మనసుకి హత్తుకునేలా, మనసుల్ని కదిలించేలా అక్షరరూపం ఇవ్వడం యండమూరిగారి ప్రతి రచనలోనూ స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. ఆయన వ్రాసిన 'విజయానికి ఆరో మెట్టు' పుస్తకంలోని చిన్నచిన్న సంఘటనలను ప్రతినెలా మీకందిస్తున్నాము. ప్రతి సంఘటనా ఏదో ఒక నిత్యజీవితసత్యంపై వెలుగులు ప్రసరింపజేస్తుంది.. అన్నీ కలిపి వెన్నెలదీపాల్లా మన మనసుల్ని వెలిగిస్తాయి. వీరేంద్రనాథగారి ప్రత్యేక అనుమతితో ఈ చిన్న కథలు కౌముది పాఠకులకోసం..)

(ప్రారంభం)

నిజమయిన ధైర్యం

ధైర్యం గురించి, వ్రాస్తూ, ఒక అజ్ఞాత రచయిత తన బాల్యాన్ని ఇలా వివరించాడు.

"ముప్పై ఆరో ఏట నా తండ్రిగారికి బ్లడ్ లో షుగర్ వున్నట్టు తేలింది. ఎంత చేసినా అది కంట్రోల్ అయ్యేది కాదు. అప్పుడు నాకు మూడేళ్ళు. అంబ్లెన్స్ మా ఇంటికొచ్చి నిశ్శబ్దంగా నాన్నని తీసుకెళ్ళి తీసుకురావటం నాకు ఇంకా గుర్తుంది. నాన్న బాస్కెట్ బాల్ కోచ్. షుగర్ మూలాన దాన్ని మానుకోవలసి వచ్చింది. క్రమక్రమంగా నాన్న మత్తుగా, బద్దకంగా వుండసాగాడు. ఒకసారి వంటింట్లో నాన్న నిలువునా వెనక్కి పడిపోవటం నేను కళ్ళారా చూసాను. చేతులు కూడా ఆన్చటానికి టైమ్ సరిపోలేదు. విరిగిన చెట్టులా వెనక్కి నిటారుగా పడిపోయాడు. తలకి పెద్ద దెబ్బ తగిలింది. అప్పటికి మందులు ఇంతగా లేవు. నలభై అయిదేళ్ళు వచ్చేసరికి నాన్న నడవలేకపోయాడు. చేతికర్ర సాయం కావలసివచ్చింది. ఆ తరువాత అయిదేళ్ళకి ఆయన కిడ్నీలు రెండూ పాడయ్యాయని తెలిసింది. ఎన్నో అర్ధరాత్రులు ఆయన మౌనంగా బాధని అనుభవించటం నేను గమనించాను. ఎంత బాధవున్నా చెప్పవారుకాదు.

అందరిలోకీ, నాన్నకి పెదనాన్న కిడ్నీ సరిపోతుందని డాక్టర్లు ధృవీకరించారు. పెదనాన్నకి అరవై ఏళ్ళు. ఆ వయసులో ఆ వృద్ధుడిని ఇబ్బంది పెట్టటానికి నాన్న వప్పుకోలేదు.

వారానికి రెండుసార్లు చెయ్యాలిన్న డయాలసిస్, రెండోజులకొకసారికి వచ్చింది. ఆ తరువాత నాన్న డయాలసిస్ కూడా వద్దన్నాడు. మేము ఎంత చెప్పినా వప్పుకోలేదు. చెల్లి పెళ్ళి చేసాము.

రక్తశుద్ధి మానేసాక నాన్న ఆరోగ్యం క్రమక్రమంగా, వేగంగా క్షీణించసాగింది. మా కళ్ళముందే ఆయన మరణానికి దగ్గరయ్యాడు. ఆయనకప్పుడు యాభైనాలుగేళ్ళు. ఒక అర్ధరాత్రి మేమందరం చుట్టూ వుండగా ఆయన నెమ్మదిగా ప్రాణాలు వదిలాడు.

అప్పుడు నా వయస్సు 21 ఏళ్ళు. మా దేశంలో ఉద్యోగానికి రిటైర్మెంట్ వయసు 55. పదవిలో వుండగా మరణిస్తే, ఆ ఉద్యోగాన్ని సంతానానికి ఇస్తారు. ఆ విధంగా నాకా ఉద్యోగం వచ్చింది.

ప్రతిరాత్రీ పడుకోబోయే ముందు నేను తండ్రిని తల్చుకుంటాను. ఆయన ఇప్పుడు నాకు స్పష్టంగా కనపడుతున్నాడు. ఒక తండ్రిగా కాకుండా, మూర్తిభవించిన ధైర్యంలా ఆయన నాకు కనపడతాడు. ఒకవైపు కూతురి పెళ్ళికోసం డయాలిసిస్ ఖర్చు మానేసి, మరోవైపు కొడుకు ఉద్యోగం కోసం మరణాన్ని తొందరగా ఆహ్వానించటం కన్నా గొప్ప ధైర్యం మరేముంటుంది?

★★★

ప్రేమకు ఎల్లలు లేవు

"అదేమీ సర్వభూతానాం మైత్రః కరుణ..." అన్నాడు కృష్ణుడు భక్తియోగంలో. 'సమస్తప్రాణులందు కరుణ కలవాడు నాకు (భగవంతునికి) ఇష్టుడు' అని దీనర్థము.

కేవలం పూజలు చేయటం వలన పుణ్యము రాదు. మానవ సేవయే మాధవసేవ అన్నారు. ఈ సిద్ధాంతాన్ని మనఃస్ఫూర్తిగా నమ్మినది - మధర్ థెరిస్సా. 2003 అక్టోబర్లో ఆమె బీటిఫికేషన్ జరిగింది. ప్రపంచ చరిత్రలో ఎవరికీ సాధారణంగా దక్కని అవకాశం అది. అంత గొప్ప ఆమెలో ఏమున్నదో ఈ క్రింది సంఘటన చెపుతుంది.

1969 జూలై 20 వ తారీఖు మనిషి మొట్ట మొదటిసారిగా చంద్రునిపై కాలుపెట్టిన రోజు మధర్ థెరిసా దగ్గర సిస్టర్ని ఎవరో ఈవిధంగా అడిగారట. "మీరు ఎప్పుడైనా చంద్రుని మీద కాలుపెట్టగలనని భావించారా?"

ఆమె తడుముకోకుండా "అనాధలు, రోగగ్రస్థులు, తమకంటూ ఎవరూ లేనివారు అక్కడ వుంటే తప్పకుండా మా సిస్టర్స్ అందరూ అక్కడికి వెళతాము" అన్నదట.

★★★

నిజమైన బంధం

భవబంధం గురించి ఒక అద్భుతమైన యదార్థ సంఘటన ఇంగ్లండ్లో జరిగింది. ప్రేమ ఎంతటి త్యాగాన్నైనా చేయిస్తుందనీ, ఎంతటి ధైర్యాన్నైనా ఇస్తుందనీ చెప్పే కథ ఇది.

గ్రేట్ బ్రిటన్లో చాలా కాలం క్రితం ఒక స్థూపం ఉండేది. అక్కడి ప్రజలు ఆ స్థూపాన్ని తల్లి ప్రేమకి చిహ్నంగా భావించేవారు.

మొదటి ప్రపంచ యుద్ధానికి కొంతకాలం ముందు ఒక రాజవంశస్థురాలు సౌత్వేల్స్ కొండల మధ్యనుంచి ప్రయాణిస్తూ వుండగా పెద్ద మంచు తుఫాను వచ్చి చాలామంది మరణించారు. అది తగ్గిన తరువాత ఆమె కోసం వెతికితే మంచు అడుగున ఆమె శరీరం కనబడింది. అయితే ఆమె వంటి మీద ఏమీ బట్టలు లేవు. దాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోతూ వారామె శరీరాన్ని మంచునుండి బయటకు తీస్తూ వుండగా అడుగున నెలల పసికందు కనబడ్డాడు. ఆమె వంటిమీద ఎందుకు బట్టలులేవో వారికి అర్థం అయ్యింది. తన బట్టలన్నీ తీసి ఆ పసికందు మీద కప్పి అతడిని తన కౌగిలిలో వెచ్చగా పడుకోబెట్టుకుని ఆమె మరణించింది.

ఆ కుర్రవాడి పేరు డేవిడ్ జార్జి. అతడి పెరిగి పెద్దవాడై గ్రేట్ బ్రిటన్కి ప్రధానమంత్రి (1916 - 21) అయ్యాడు. తల్లిప్రేమకి సూచనగా అతడు కట్టించిన స్థూపం చాలా కాలం బ్రిటీష్ ప్రజలకి గర్వకారణంగా వుండేది.

★★★

బంధమూ - స్వర్గ - రక్షణ

భవబంధాలు ఏవీ శాశ్వతంకావు. మరణం వరకూ అవసరం లేదు. అంతకు ముందే మనుష్యులు మారిపోతారు.

సంతానం కలగానే స్త్రీకి భర్తమీద, వయసు రాగానే కొడుక్కి తల్లిమీద, పెళ్ళవగానే అమ్మాయికి పుట్టింటి మీద బంధం తగ్గిపోతుంది. అంతవరకూ ఎందుకు?

వివాహానికి ముందు జరిగే స్నేహంలో కుర్రవాడు అమ్మాయిని చాలాసార్లు 'చేతులు' స్పృశిస్తాడు. జీవితంలో మరే టైమ్లోనూ చేతుల్ని అన్నిసార్లు 'మళ్ళీ' స్పృశించడు. దీనికి కారణం మనిషిలో వుండే 'మృగలక్షణం' అంటారు సైకాలజిస్టులు.

ఆడ జంతువుని లాలించటానికి మొగ జంతువు వివిధ శరీరప్రాంతాల్ని స్పృశిస్తుంది. అయితే ఈ అబ్బాయి - అమ్మాయి ప్రేమలో కాసంత సంస్కారం కూడా వుంటుంది కాబట్టి పురుషుడు చొరవ తీసుకోడు. కానీ కోరిక తీర్చుకోవటం కోసం ఆమె అనుమతించిన (చేతులులాటి) ప్రదేశాల్ని స్పృశిస్తూ సంతృప్తి పడతాడు.

అందుకే - వివాహం జరిగి, ఆమె పూర్తిగా దగ్గరయ్యాక అతడి స్వర్గం తగ్గిపోతుంది. క్రమక్రమంగా, శారీరకావసరానికే దాన్ని పరిమితం చేసుకుంటాడు. చేదు నిజమే కానీ - నిజం నిజమే కదా!

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments